

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžso/13/2014
Identifikačné číslo spisu:	5012200129
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5012200129.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej, a členov senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Judity Kokolevskej, v právnej veci žalobkyne R. SV.j, bytom Y., proti žalovanému Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska č.8, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. AA/2012/04740-OPHN zo dňa 15.02.2012, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 13. novembra 2013, č. k. 21S/12/2012-42, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 13. novembra 2013, č. k. 21S/12/2012-42, p o t v r d z u j e .

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobkyne o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 15.02.2012 číslo AA/2012/0470-OPHN, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Martin (ďalej len „úrad“) č. B2011/41960/LAM z 23.12.2011 o tom, že žalobkyňa je občanom v hmotnej núdzi podľa § 2 zákona č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pomoci v hmotnej núdzi“), ale nemá nárok na dávku v hmotnej núdzi a príspevky k dávke v hmotnej núdzi podľa § 10, § 11 a § 17 zákona o pomoci v hmotnej núdzi. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobkyňa namietala nezákonnosť rozhodnutia žalovaného z dôvodu, že podľa jej názoru jej mal byť priznaný príspevok na bývanie. Dôvodila tým, že hoci vlastníčkmi bytu, v ktorom so synom býva, sú jej rodičia, zo žiadneho zákona nevyplýva ich povinnosť znášať všetky náklady spojené s užívaním tohto bytu aj za žalobkyňu a jej syna. Krajský súd považoval za irelevantné, či rodičia žalobkyne hradia jej náklady na bývanie na základe zákona alebo na základe dobrovoľnosti. Za rozhodujúcu považoval skutočnosť, že žalobkyňa, je síce občanom v hmotnej núdzi, avšak nespĺnila ďalšiu zákonnú podmienku na získanie príspevku na bývanie a to, že nepreukázala, že má náklady na bývanie.

Rozsudok krajského súdu napadla žalobkyňa včas podaným odvolaním. Namietala, že žiadny právny predpis neukladá jej rodičom povinnosť že okrem svojich nákladov spojených s užívaním bytu majú znášať aj náklady za navrhovateľku a jej syna. Ona sa s rodičmi dohodla na spoločnej úhrade nákladov spojených s užívaním bytu v sume 90 € a nevie akým dokladom to má preukázať.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, podľa § 246c O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal preskúmal rozhodnutie žalovaného a rozsudok krajského súdu v rozsahu odvolania a v medziach žaloby, bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne vyhovieť nemožno.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Právne vzťahy pri posudzovaní hmotnej núdze občana a poskytovaní dávky v hmotnej núdzi (ďalej len "dávka") a príspevkov k dávke (ďalej len "príspevok"), ktorých cieľom je spolu s jeho príjmami zabezpečiť základné životné podmienky a pomôcť v hmotnej núdzi s príspevom aktívnej účasti občana a fyzických osôb, ktoré sa s občanom spoločne posudzujú, upravoval v čase vydania rozhodnutia žalovaného zákon č. 599/2003 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pomoci v hmotnej núdzi“).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o pomoci v hmotnej núdzi príspevok na bývanie patrí občanovi v hmotnej núdzi a fyzickým osobám, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, na úhradu nákladov spojených s bývaním na pomoc v hmotnej núdzi, ak splnili podmienky nároku na dávku.

Podľa § 13 ods. 3 zákona o pomoci v hmotnej núdzi občan v hmotnej núdzi a fyzické osoby, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, majú nárok na príspevok na bývanie, ak občan v hmotnej núdzi alebo niektorá z fyzických osôb, ktorá sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzuje podľa § 4

a) je vlastníkom bytu, vlastníkom rodinného domu, nájomcom bytu alebo nájomcom rodinného domu alebo nájomcom obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie a

b) uhrádza náklady spojené s bývaním a predloží doklad o zaplatení týchto nákladov za predchádzajúcich šesť po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov alebo preukáže uznanie dlhu a dohodu o splátkach v prípade, že má nedoplatky spojené s úhradou nákladov spojených s bývaním.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že na nárok na príspevok na bývanie musí žiadateľ preukázať splnenie podmienky zmluvy o nájme (celého) bytu a súčasne preukázať, že náklady spojené s týmto nájomom aj uhrádza.

Pokiaľ ide o obytnú miestnosť, musí ísť o obytnú miestnosť v zariadení určenom na bývanie - takým zariadením sa rozumie napr. slobodárne, podnikové ubytovne, penzióny a podobne, nie byty.

Bývanie s vlastníkom (vlastníkmi), prípadne s nájomcami bytu nenapĺňa požiadavky vlastného nájmu bytu alebo vlastníctva bytu žalobkyňou na účely § 13 ods.3 písm. a) zákona o pomoci v hmotnej núdzi. bytu

Príspevok na bývanie žalovaný žalobkyňu nepriznal v súlade so zákonom, lebo podmienky § 13 ods. 3

zákona o sociálnej pomoci žalobkyňa nesplnila.

Dostatočným spôsobom bolo preukázané (aj vyjadrením samotnej žalobkyne), že žalobkyňa býva v byte, ktorého vlastníkmi sú jej rodičia, ktorí v byte tiež bývajú. Žalobkyňa teda nebola vlastníkom bytu, nebola vlastníkom rodinného domu a ani nájomcom celého bytu alebo nájomcom celého rodinného domu alebo nájomcom obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie.

Bývanie v byte rodičov nemožno stotožňovať s užívaním obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie (§ 717 Občianskeho zákonníka). Také bývanie nie je ani spoločným nájomom bytu podľa § 700 Občianskeho zákonníka.

Na vznik nároku na príspevok na bývanie nepostačuje ani okolnosť, že žalobkyňa podľa jej tvrdenia platila svojim rodičom za „nájom“ jednej izby v ich byte pravidelnú mesačnú sumu. Takúto skutočnosť žalobkyňa navyše ani nepreukázala, hoci na predloženie potrebných dokladov na preukázanie nároku bola priamo vyzvaná Úradom práce a sociálnych vecí a rodiny Martin, a to výzvou z 10.01.2012, ktorú osobne prevzala dňa 17.01.2012.

Z uvedených dôvodov mal aj odvolací súd preukázané, že žalobkyňa nesplnila podmienky pre vznik nároku na príspevok na bývanie podľa § 13 zákona o pomoci v hmotnej núdzi a že žalovaný rozhodol v súlade so zákonom, keď jej príspevok na bývanie nepriznal. Odvolací súd preto rozsudok Krajského súdu v Žiline ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods.1 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo žalobkyňa v tomto konaní nebola úspešná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.